

HATÁRTALANUL KIRÁNDULÁS 2026. –FELVIDÉK.

1. nap Ormosbánya-Bolgárom-Fülek-Szilicei jégbarlang-Rozsnyó-Rimaszombat

Május 5-én korán reggel indult útnak felvidéki kirándulócsoporthoz. Idegenvezetőnk, Kovács Zsuzsanna, valamint Szél Miklós nyugdíjas Igazgató Úr már előző nap megérkeztek az ormosbányai Idill Vendégházba, hogy minden gördülékenyen indulhasson.

Molnár-Köteles Andrea tanárnő segítette a gyerekeknek lejutni az iskolához, ahol már izgatottan várakozott néhány tanuló. A hetedikesek osztályfőnöke, Birinyi Zsuzsanna segítette az indulást: összegyűjtötte a személyi igazolványokat és kiosztotta az úti csomagokat, amelyeket ezúton is hálásan köszönünk Vékony Tiborné élelmiszevezetőnek és a konyhai dolgozóknak.

Külön szeretnénk megköszönni iskolaőrünknek, „Babunak” is a rengeteg segítséget és gondoskodást. Ő készítette össze mindazokat az apróságokat, amelyek egy ilyen út során aranyat érnek: zacskókat, játékokat, törülközőt, fogkefét, fogkrémet és még sok minden mást, amire szükség lehetett.

Sofőrünk, Zajác Tibor rutinosan bepakolta a csomagokat, és pontosan elindultunk első állomásunk felé, a bolgáromi magyar alapiskolába. A szülőktől érzékeny búcsút vettünk. Végül 13 fővel indultunk útnak, két tanuló később csatlakozott hozzánk.

Bolgáromban Tóth László igazgató úr fogadott bennünket, aki megmutatta a piciny település néhány nevezetességét is. A magyar tannyelvű alapiskola alsó tagozatos képzést biztosít a helyi és környékbeli gyermekek számára. Megható volt látni, milyen szeretetteljes és családi légkör veszi körül a gyerekeket.

Az iskola mindössze két tanteremből és egy apró tornaszobából áll. Az osztályok összevont formában működnek: 1–3., illetve 2–4. évfolyam együtt tanul. Étkező és konyha nincs az intézményben, az étkezést a helyi kisbolt segítségével oldják meg. A fűtést fatüzelésű kályha biztosítja, ugyanakkor egy interaktív tábla is segíti az oktatást. Két pedagógus dolgozik itt, akik szemmel láthatóan szívükön viselik a gyermekek sorsát.

Átadtuk ajándékainkat: csokoládékat, füzeteket, mappákat és kulcstartókat. A két fős pedagóguscsoport számára is készültünk meglepetéssel. Nagy öröm volt látni a gyerekek arcát – pillanatok alatt összebarátkoztak a mieinkkel, közös fotók is készültek.

Különösen meglepő volt számunkra, amikor megtudtuk, hogy Szlovákiában az egyes számít a legjobb jegynek!

Vendéglátóink minket is megajándékoztak: banánnal, nápolyival, üdítővel és vízzel kedveskedtek nekünk.

Innen a Füleki várhoz utaztunk. Idegenvezetőnk nagyon érdekes előadásban mesélt a vár történetéről. Megtudtuk, hogy Fülek vára fontos végvár volt a török elleni harcok idején, és hosszú időn keresztül védte a vidéket. A vár egyik legismertebb kapitánya Koháry István volt, akit hűsége miatt a „hűség tükre” néven emlegettek.

Ezután bejártuk a várkertet, megcsodáltuk a páratlan kilátást, és a lányok legnagyobb örömeire számtalan fantasztikus szelfipont állt rendelkezésünkre – természetesen mindet ki is próbálták.

A várkertből a második világháborús bunkerhez vezetett utunk. A föld alatti folyosórendszer egykor óvóhelyként szolgált, ma pedig kiállítás mutatja be a háborús időszak emlékeit és a környék történetét. A bunkerben természetesen futóversenyt is rendeztünk: ki ér hamarabb vissza a végéről.

Következő állomásunk a Szilicei jégbarlang volt. Maga a barlang nem látogatható, de le lehet menni a bejáratához. Ahogy haladtunk lefelé, érezhetően csökkent a hőmérséklet, olyannyira,

hogy még a leheletünket is látni lehetett. A különleges jelenség oka, hogy a hideg levegő a mélyedésben megreked, és a nap sugarai sem tudják felmelegíteni, így még tavasszal és nyáron is megmarad a jég és a hideg levegő. ❄️

A jégbarlangból visszafelé leültünk a fűbe, és piknikes játékot játszottunk, hogy Zsuzsa néni minél hamarabb megtanulja a neveinket. Nagyon ügyes volt, elsőre végig mondta az egész névsort. 🍌

Innen Rozsnyó főterére indultunk. Zsuzsa néni bemutatta a város legfontosabb nevezetességeit: a Mária mennybevitele-székesegyházat, a reneszánsz őrtornyot, az Andrássy Franciska-szobrot és a történelmi főteret. Ezután felmentünk a várostoronyba, ahonnan páratlan kilátás nyílt a városra és a környező hegyekre.

A program végén mindenki kapott egy óra szabadidőt: volt fagyizás, kisebb vásárlás a Tescóban és sok nevetés. 🍌🛒

Innen Rimaszombatra utaztunk szálláshelyünkre, ahová este 7 órakor érkeztünk meg. Kiosztottuk a szobákat, megvacsoráztunk, kipakoltunk, majd elindultunk játszóteret és focipályát keresni.

22 perc gyaloglás után megtaláltuk a Május 1. nevű parkot, ahol a játékok mellett egy gyönyörű, színes fényekben játszó szökőkút fogadott bennünket. 🌈

A fiúkkal tovább mentünk a stadion felé, amely már zárva volt, de a büfés néni – akit szintén Tündének hívtak – megsajnálta minket, és beengedett bennünket a nagystadionba. Már alig lehetett látni valamit a sötétben, de a fiúk így is boldogan rúgták a labdát. ⚽

Tünde büfés néni örökre a szívünkbe zártuk. 🧡

Ezután visszaindultunk a szállásra, csak hogy nem tudtuk: a recepció este 9 órakor bezár. Így egy kisebb „kaland” következett – telefonálás, várakozás, tanácskozás –, végül 45 perc után sikerült bejutnunk a szobákba. 😊

Zuhanyzás... és az alvás helyett még sokáig tartó beszélgetések következtek.

Nagyon sűrű, élményekkel teli napunk volt.

2. nap 🇭🇺🚗

A második napot bőséges reggelivel kezdtük a szálloda éttermében. Tojásrántotta, virsli, kolbász, zöldségek, lekvár, joghurt, müzli, tea és még sok finomság várt bennünket. Szükség is volt az energiára, hiszen hosszú és élményekkel teli nap állt előttünk.

Rimaszombatról Töketeresre utaztunk, ahol meglátogattuk az Andrássy-kastélyt. A kastély a híres Andrássy család egykori rezidenciája volt, és itt töltötte gyermekéveit gróf Andrássy Gyula, a Monarchia későbbi külügyminisztere is. Az épület ma múzeumként működik, ahol a térség történelmét és a nemesi családok életét ismerhettük meg.

A kastély parkja lenyűgöző volt: hatalmas fák, gondozott sétányok és csendes pihenőhelyek vették körül az épületet. A parkban található az Andrássy-mauzóleum is, amely neogótikus stílusban épült, és az Andrássy család több tagjának nyughelye. Különösen megható látvány volt a márvány szarkofágok és a család emlékét őrző szobrok együttese.

Az idegenvezető fantasztikus volt: ízeseen, élvezetesen beszélt, mégis mindent könnyen megértettünk. A gyerekeknek leginkább a kastély interaktív termei tetszettek – szívük szerint még hosszú ideig maradtak volna mindent kipróbálni.

A hideg ebédet a kastély csodálatos parkjában fogyasztottuk el. Közben a gyerekek mesterséges intelligencia segítségével próbáltak szlovákul tanulni, majd a frissen megszerzett tudást rögtön ki is próbálták a parkban. Nagy öröm volt látni, milyen bátran próbálkoztak, és milyen gyorsan szereztek új ismerősöket.

Hazafelé megálltunk a szalánci várnál, ahová gyalog kapaszkodtunk fel a dombtetőre. Közepesen nehéz túra volt, de a panoráma minden lépésért kárpótolt bennünket. A várat jelenleg is felújítják, de már most is lenyűgöző látványt nyújt.

A lefelé vezető úton néhányan eltévedtünk. Az első nap nem tudtunk bejutni a szállásra, a második nap pedig eltévedtünk...Csupa kalandban volt részünk! Szerencsére segítőkész emberekkel mindenhol találkoztunk, így végül sikeresen megtaláltuk a helyes irányt.

Ezután Kassára utaztunk, ahol megtekintettük a Szent Erzsébet-dóm kriptájában II. Rákóczi Ferenc sírját, és elhelyeztük a tisztelet koszorúját. Megható pillanat volt számunkra, hogy személyesen is tiszteleggettünk a fejedelem emléke előtt.

A városnézés során Zsuzsa néni bemutatta Kassa legszebb nevezetességeit: a híres északi kaput, az Orbán-tornyot, valamint a dóm mellett álló Szent Mihály-kápolnát is. A harang történetéről is sok érdekességet hallottunk. Ezután egy kis szabadidő következett ebben a gyönyörű történelmi városban.

A szállásra visszaérve már ott várt bennünket Juhász Gábor, a [Tanulj Tesó Alapítvány](#) elnöke, aki Florikát és Gyulust is elhozta hozzánk a táborba. Ezúton is hálásan köszönjük önzetlen segítségét és támogatását. Így Florikának volt ideje teljesen felépülni, Gyulus pedig részt tudott venni a vármegyei diákolimpia döntőjén atlétika számban, ahol fantasztikus II. helyezést ért el – és mindezek után még a tábor élményeiből sem maradt ki.

Az este vacsorával, játékkal, beszélgetéssel, rohangálással, kopogással és természetesen egy kis „éjszakai éhezéssel” telt... de tele volt a hűtő és Gábor bácsi is hozott nassolni valót. 😊

Újabb nagyon sűrű, nagyon vidám és élményekkel teli napot zártunk a Felvidéken.

3. nap

A harmadik napon az előre jelzett esős időjárás miatt egy kis útvonalváltoztatás mellett döntöttünk, és Murányaljára indultunk az ürgetelepre. Ez a program egyszerűen kihagyhatatlan és fantasztikus élmény volt!

Salátával, almával készültünk, a helyszínen pedig répát is vásároltunk, és legnagyobb örömünkre az ürgék egészen közel merészkedtek hozzánk – a tenyerünkből ettek. A gyerekek szinte percek alatt beleszerettek ezekbe a kíváncsi kis állatokba.

Innen a csetneki vízivárhoz utaztunk. Bár érkezésünkkor nem találtunk senkit a helyszínen, ez sem szegte kedvünket: megpihentünk, beszélgettünk és játszottunk a várkertben. A csetneki vízivár különlegessége, hogy nem hegytetőre épült, hanem egy mesterséges szigetre, amelyet mocsaras terület vett körül. A vár egykor a Bebek család ősi fészke volt, amelyhez egy érdekes legenda is kapcsolódik: a történet szerint egy szegény juhász drágakövet ajándékozott a királynak, jutalmul pedig hét dombot kapott, amelyekre „juhaklokot”, vagyis várakat építhetett.

A csetneki völgy gyönyörű tájain át Beretkére utaztunk, ahol életre szóló élmény várt bennünket a tájházban. A Beretkei skanzen 2006-ban nyitotta meg kapuit, és a gömöri családok mindennapi életét mutatja be egy 18. század közepén épült parasztházban. A tájház megálmodója és lelke Beretkei Edit néni, aki olyan szeretettel és alázattal vezette végig csoportunkat, hogy azt biztosan soha nem felejtjük el.

Megható volt látni édesanyja bizonyítványát, a gránáttalalat nyomát őrző fényképet, a stafíringos ládát, a régi edényeket és használati tárgyakat. Külön élményt jelentett, hogy a tárgyakat nemcsak nézni lehetett, hanem kézbe is vehettük, kipróbálhattuk őket. A rokka, a súlykoló, a régi kalapok és használati eszközök mind közelebb hozták hozzánk azt a világot, amelyről a tankönyvek csak mesélni tudnak.

A méhészmúzeum szintén különleges élmény volt: Beretkei János emlékét őrző, aki egész életét a méhészetnek szentelte. A kiállítás az 1950-es évektől mutatta be a méhészek mindennapi munkáját és eszközeit.

Innen egy rövid túrára indultunk a tanösvényen, és gyönyörködtünk a csodálatos gömöri tájban.

Este a szálláson kézműves foglalkozás következett: gyöngyből készítettünk kis fákat fa talpazatra.

A nap zárásaként vetélkedőt rendeztünk az elmúlt három nap élményeiből és ismereteiből. Alex és Dávid fantasztikus kérdésekkel és feladatokkal készültek, amelyekhez bizony figyelni kellett az elmúlt napok során. Volt activity, kifejtős és választós feladat is. A zsűri tagjai Zsuzsa néni és Szél Miklós Tanár Úr voltak, a csapatokat pedig a szobák lakói alkották. Nagyon jó hangulatban telt az este.

A program hivatalos része este 11 órakor ért véget... majd kezdődött az „éjszakai műszak”: fürdés, fogmosás és természetesen egy kis nem alvás.

Újabb nagyon tartalmas, élményekkel és nevetéssel teli napot zártunk a Felvidéken.

4. nap

A negyedik napot eredményhirdetéssel kezdtük. Az előző esti vetélkedőn a szobák csapatai mérték össze tudásukat az elmúlt három nap élményeiből és ismereteiből.

1. helyezett: Musa Gyula és Bari Dominik

2. helyezett: Kiss Zsüliett, Makkai Dzsesszika és Groszos Alexa

3. helyezett: Balla Dávid és Bari Noel

A díjakat a Tanulj Tesó Alapítvány biztosította, amelyeket Gábor bácsi még szerdán chips-szel és édességekkel is kibővített. Ezúton is köszönjük a támogatást!

Reggeli után a Tatra felé vettük az irányt. Eredetileg a Szlovák Paradicsom egyik legismertebb kilátópontját, a Tamásfalvi-kilátót szerettük volna felkeresni. A Ludmanka-hegy délnyugati lejtőin található sziklateraszról tiszta időben a Hernád áttörése, a Fehér-patak szurdoka, sőt még a Magas-Tatra csúcsai is láthatók. Az időjárás azonban ezúttal közbeszólt, így a túra helyett egy fantasztikus játszóteret fedeztünk fel.

A gyerekek legnagyobb öröme közel egy órát tölthettünk itt a gyönyörű környezetben. A nap abszolút kedvence a kötélpálya volt, amelyet szinte folyamatosan birtokba vettek a vállalkozó kedvű kalandorok.

Innen Lőcsére utaztunk. A város a Szepesség egyik legszebb történelmi ékköve, amelynek műemlékei évszázadok óta őrzik a múlt emlékeit. Megtekintettük a híres reneszánsz városházát, amely a világi építészet egyik legjelentősebb alkotása a térségben. Sajnos ekkorra az eső is megérkezett, így a tervezett hosszabb belvárosi sétát el kellett halasztanunk.

Utunk ezután Késmárkra vezetett. A vár előtt megkoszorúztuk Thököly Imre lovasszobrát, majd megtekintettük Hunfalvy Pál és Petőfi Sándor emlékére emelt domborműveket. Az evangélikus templomban tiszteletünket tettük Thököly Imre szarkofágjánál is. Idegenvezetőnk

segítségével sok érdekességet tudhattunk meg Felső-Magyarország egykori fejedelméről és a kuruc szabadságharc időszakáról.

Különleges élményt jelentett az UNESCO Világörökség részét képező cipszer fatemplom megtekintése. Az épület egyedülálló módon tiszafából és vörösfenyőből épült, szinte teljes egészében fém alkatrészek nélkül. A templom egyszerűsége és szépsége mindenkit lenyűgözött.

A nap végén a természet még egy ajándékkal kedveskedett nekünk: hazafelé gyönyörű szivárvány kísérte utunkat.

Vacsora után azonban még nem ért véget a program. Begyalogoltunk Rimaszombat belvárosába, ahol éppen a Milujem Slovensko Band adott koncertet. Nagyszerű hangulat fogadott bennünket, zenével, nevetéssel és sok-sok emberrel. A gyerekek több helyi fiatallal is megismerkedtek, akik hazafelé egy darabon még el is kísérték bennünket.

A negyedik nap ismét bebizonyította, hogy a legjobb élmények gyakran nem a tervek szerint alakulnak, hanem váratlanul találunk rájuk.

5. nap

És elérkezett az utolsó nap is... Olyan gyorsan eltelt ez az öt nap, hogy szinte észre sem vettük. Reggel összepakoltuk bőröndjeinket, elbúcsúztunk a szállásadóinktól, és hálás szívvel köszöntünk el Rimaszombattól, ahol nagyon jól éreztük magunkat.

Utolsó állomásunk Selmecebánya volt, amely méltó lezárása lett felvidéki utazásunknak. A Selmeci-hegység kátlanában fekvő város különleges hangulatával azonnal elvarázsolta a csoportot. Teraszosan épült utcái, szintkülönbségei és kanyargós sikátorai miatt szinte nincs is benne egyetlen teljesen egyenes utca. Különleges látványt nyújtott a híres Terasz, a korlátokkal védett, megemelt járdaszakasz, ahol egykor a város polgárai sétáltak és találkoztak egymással.

Belvárosi sétánk során megcsodáltuk a történelmi épületeket, a Szentháromság teret, valamint felkerestük Petőfi Sándor és Mikszáth Kálmán emléktábláját is. Idegenvezetőnk segítségével meglevenedett előttünk a város gazdag múltja, amely évszázadokon át a magyar bányászat és tudomány egyik legfontosabb központja volt.

A nap legizgalmasabb programja azonban kétségtelenül a szabadtéri Bányamúzeum és a híres Bertalan-táró meglátogatása volt. Már érkezésünkkor különleges látvány fogadott bennünket: régi veterán autók sorakoztak a múzeum területén, ami önmagában is nagy élményt jelentett.

A föld alatti túra előtt mindenki védőfelszerelést kapott: kobakot és lámpát. Így felszerelkezve indultunk a mélybe, hogy megismerjük a bányászok mindennapjait, munkakörülményeit és azt a hihetetlen kitartást, amelyre szükség volt a föld mélyén végzett munkához. A táró sötét járataiban sétálva mindannyian közelebb kerültünk ahhoz a világhoz, amely évszázadokon át meghatározta Selmecebánya és a Felvidék életét.

Különösen megható pillanat volt, amikor koszorút helyeztünk el a bányászok emlékére. Ezzel tisztelegtünk azok előtt, akik életüket és munkájukat a bányászatnak szentelték, és egyúttal megemlékeztünk saját településünk, Ormosbánya bányász múltjáról is.

Ezután megkezdtük hazautunkat. A hosszú hét végére többen elfáradtak, néhányan meg is betegedtek, így mindenki örömmel gondolt az otthoni pihenésre.

Útközben azonban még egy megható pillanat várt ránk. Énekekkel és dalokkal köszöntük meg idegenvezetőnknek, Kovács Zsuzsannának az egész heti gondoskodást, a rengeteg tudást,

türelmet és szeretetet, amellyel végigkísérte utunkat. Kazincbarcikán búcsút vettünk tőle, mi pedig folytattuk utunkat Ormosbánya felé.

Fáradtan, de élményekkel, emlékekkel és új barátságokkal gazdagodva érkeztünk haza.

A Határtalanul program számunkra nem csupán kirándulás volt. Történelem, földrajz, kultúra, közösségépítés, nevetés, kalandok és életre szóló élmények egyetlen hétbe sűrítve.

Köszönjük mindenkinek, aki hozzájárult ahhoz, hogy ez az öt nap megvalósulhasson!

„Az utazás véget ér, az emlékek azonban velünk maradnak.”